

- **Voorwoord**

Deze paper bestaat uit 4 verschillende onderdelen. Eerst wordt de Wet op de Continuïteit van de Ondernemingen (WCO) onder de loep genomen, waarbij verduidelijkt wordt wat het doel, het toepassingsgebied en de verschillende stappen zijn van deze procedure. Als onderdeel van dit hoofdstuk wordt de aanbeveling van het interinstitutencomité besproken. Afsluitend worden er dan een aantal voorbeelden vermeld waarvoor gebruik werd gemaakt van de WCO wetgeving.

Als tweede hoofdstuk volgt een bespreking van de Chapter 11 wetgeving. Ook voor deze wetgeving worden er een aantal voorbeelden aangehaald.

In het volgende hoofdstuk wordt dan een vergelijking gemaakt tussen de Wet op de Continuïteit van de Ondernemingen en de Chapter 11 wetgeving, aan de hand van de specifieke termen van toepassing op beide of slechts voor één van beide. De volgorde waarin de termen worden besproken, geeft tevens een leidraad omtrent de verschillende stappen van de respectievelijke procedures.

Als laatste hoofdstuk volgt dan het besluit.

- **Inhoudsopgave**

<u>1.Wet op de Continuïteit van de Ondernemingen</u>	<u>1</u>
1. <u>De WCO.....</u>	<u>1</u>
2. <u>De Aanbeveling van het interinstitutencomité</u>	<u>6</u>
3. <u>Enkele cases.....</u>	<u>7</u>
a.Phaebriek BVBA.....	7
b.'t Putje (– Duc De Bourgogne - Tom Pouce – Panier D’Or -)	7
c.Wasserij Dumalin.....	7
d.Electrawinds.....	8
<u>2.Chapter 11</u>	<u>10</u>
1. <u>Procedure</u>	<u>10</u>
2. <u>Enkele cases.....</u>	<u>13</u>
a.Lehman Brothers Holdings Inc	13
b.Nortel Networks Inc	14
<u>3.Vergelijking WCO – Chapter 11</u>	<u>15</u>
1. <u>Toepassingsgebied.....</u>	<u>15</u>
2. <u>Minnelijke schikking</u>	<u>15</u>
3. <u>Openportaal benadering – ontvankelijkheid van de procedure</u>	<u>15</u>
4. <u>Schuldenaar - ‘debtor in possession’</u>	<u>15</u>
5. <u>Aanvraag – start van de procedure – petition/order for relief</u>	<u>16</u>
6. <u>Opschortingsperiode – automatic stay</u>	<u>16</u>
7. <u>Uitzonderingen - order for relief of stay</u>	<u>17</u>
8. <u>Exclusiviteitsperiodes</u>	<u>17</u>
9. <u>US trustee</u>	<u>17</u>
10. <u>Gedelegeerd rechter.....</u>	<u>17</u>
11. <u>Gerechtsmandataris - examiner</u>	<u>18</u>
12. <u>Voorlopige bestuurder – (case) trustee</u>	<u>18</u>
13. <u>Committee of creditors (schuldeiserscomité)</u>	<u>19</u>
14. <u>Disclosure statement.....</u>	<u>19</u>
15. <u>De 15% regel.....</u>	<u>19</u>
16. <u>Gelijkheid van schuldeisers</u>	<u>19</u>

<u>17. Aanvaarding van het reorganisatieplan</u>	<u>20</u>
<u>18. De cram down procedure</u>	<u>20</u>
<u>19. Duur van het reorganisatieplan</u>	<u>20</u>
<u>20. Homologatie</u>	<u>20</u>
<u>21. Voortijdige beëindiging van de procedure</u>	<u>21</u>
<u>22. Herroeping</u>	<u>21</u>
<u>23. Recidivisme</u>	<u>21</u>
<u>4.Besluit.....</u>	<u>22</u>
<u>5.Referenties</u>	<u>23</u>

1. Wet op de Continuïteit van de Ondernemingen

1. De WCO

De Wet op de Continuïteit van de Ondernemingen (WCO) trad in **werking** op 01/04/2009¹ en werd aangepast door de wet van 27 mei 2013: 'Wet tot wijziging van verschillende wetgevingen inzake de continuïteit van de ondernemingen' (inwerkingtreding op 01/08/2013)².

Volgens de WCO kunnen alle natuurlijke personen die handelaar zijn ('eenmanszaken', en landbouwers –sinds 01/08/2013) en rechtspersonen (vennootschappen) die tijdelijk in problemen verkeren een beroep doen op deze wetgeving. Echter, vrije beroepen (zoals advocaten, apothekers, dokters...) kunnen – voor zover zij hun activiteit niet in een vennootschap hebben ondergebracht – geen beroep kunnen doen op de WCO omdat ze juridisch gezien geen 'handelaar' zijn. Dit geldt tevens voor vennootschappelijke mandatarissen en werkende vennoten (voor hun persoonlijke schulden). Ook de beheersmaatschappijen, beleggingsvennootschappen, kredietinstellingen, verenigingen, verzekeringsondernemingen, ...³ kunnen hier geen beroep op doen.

Belangrijk is dat men als handelaar nog uit de financiële moeilijkheden moet kunnen geraken. Er moet dus nog een toekomst mogelijk zijn voor de zaak. In dat geval biedt de WCO twee mogelijke **types** van procedures aan om het faillissement te vermijden⁴:

1) een buitengerechtelijke procedure (art 15 WCO)

In deze overeenkomst met **tenminste** 2 schuldeisers wordt vastgelegd hoe de schulden zullen terugbetaald worden, op welke termijn en onder welke voorwaarden. Hoe het akkoord er precies zal uitzien, wordt overeengekomen tussen de onderneming en de betrokken schuldeisers, zonder dat er een rechter bij betrokken is. Echter, de schuldeisers kunnen het minnelijk akkoord weigeren. Schuldeisers die niet betrokken zijn in het akkoord zijn er niet door gebonden. Om te bemiddelen kan er de hulp worden ingeroepen van een ondernemingsbemiddelaar⁵ (boekhouder, advocaat...).

Bij een eventueel later faillissement blijven de gedane betalingen geldig indien het akkoord aan de volgende voorwaarden voldoet (de curator kan ze dus niet ongedaan maken):

- het akkoord bepaalt uitdrukkelijk dat het werd gesloten om de onderneming weer financieel gezond te maken of te reorganiseren
- het akkoord werd neergelegd op de griffie van de rechtbank van koophandel

De **voordelen** van een dergelijk minnelijk akkoord zijn onder andere dat er zelf kan gekozen worden met welke schuldeisers er onderhandeld wordt en dat enkel die schuldeisers waar er mee onderhandeld wordt op de hoogte zijn (geen publicatie in het Staatsblad, zodat de klanten, leveranciers,... er niet van op de hoogte zijn). Tevens oefent de rechtbank geen controle uit op de schuldenaar en ook niet op de eventueel aangestelde ondernemingsbemiddelaar.

Een dergelijk 'minnelijk akkoord' heeft echter ook verschillende **nadelen**. Zo is de schuldenaar afhankelijk van de goede wil van zijn schuldeisers en tijdens het onderhandelen over het minnelijk akkoord is geen bescherming tegen de andere schuldeisers (het minnelijk akkoord is immers enkel bindend voor de partijen die het minnelijk akkoord aanvaard hebben). De overige schuldeisers kunnen dus bijvoorbeeld beslag leggen of het faillissement vorderen.

2) een gerechtelijke procedure

Deze procedure wordt opgestart door in de rechtbank van koophandel een **verzoekschrift** voor te leggen waarbij een 'gerechtelijke reorganisatie' van het eigen bedrijf wordt gevraagd.

Onmiddellijk na de neerlegging van het verzoekschrift wijst de voorzitter van de rechtbank een gedelegeerd rechter aan (art 18 WCO). Deze hoort de schuldenaar en elke andere persoon van wie hij het horen nuttig oordeelt voor zijn onderzoek. Tevens licht hij de rechtbank in over de evolutie van de toestand van de schuldenaar (art 19 WCO).

Zolang de rechtbank geen uitspraak heeft gedaan over het verzoekschrift tot gerechtelijke reorganisatie, kan de schuldenaar niet failliet verklaard of ontbonden worden (art 22 WCO). Er kan ook geen enkele ten geldemaking van de roerende of onroerende goederen van de schuldenaar plaatsvinden als gevolg van de uitoefening van een middel van tenuitvoerlegging (art 22 WCO). De rechtbank behandelt het verzoek tot gerechtelijke reorganisatie binnen een termijn van veertien dagen na de neerlegging van het verzoekschrift ter griffie (art 24 WCO). De schuldenaar wordt in raadkamer gehoord, tenzij hij uitdrukkelijk de wil heeft geuit om in openbare terechtzitting te worden gehoord. Nadat zij het verslag van de gedelegeerd rechter heeft gehoord, doet de rechtbank uitspraak bij vonnis binnen een termijn van acht dagen na de behandeling van het verzoek (art 24 WCO). Willigt de rechtbank het verzoek in, dan wordt binnen de 5 dagen het vonnis opgenomen in het Staatsblad. Verwerpt de rechtbank het verzoek, dan worden enkel de schuldenaar en de voorzitter van de rechtbank hiervan in kennis gesteld (art 25 en 26 §3 WCO). Tegen deze beslissing is geen verzet mogelijk, wel hoger beroep (binnen de 8 dagen) (art 29 WCO).

Indien alle voorwaarden van art 23 WCO vervuld lijken, verklaart de rechtbank de procedure van gerechtelijke reorganisatie geopend en bepaalt zij de duur van de opschortingstermijn (max zes maanden –art 24 WCO– maar uitzonderlijk verlengbaar tot 18 maanden art 38 WCO). Tevens vermeldt zij (in het vonnis waarin zij deze procedure open verklaart of in een later vonnis), de modaliteiten van de terechtzitting waarin de stemming van het reorganisatieplan zal plaatsvinden en wanneer geoordeeld zal worden over de homologatie (art 55 WCO).

Door de **opschorting van betaling** moet men de schuldeisers tijdelijk niet meer betalen. Men kan dat wel nog op vrijwillige basis doen. De lopende overeenkomsten blijven wel nog bestaan maar men is beschermd tegen de schuldeisers (art 38 WCO):

- er kan geen enkele tenuitvoerlegging (beslag en openbare verkoop) worden gestart of voortgezet, noch op de roerende noch op de onroerende goederen
- de onderneming kan niet failliet verklaard worden
- een vennootschap kan gerechtelijk niet ontbonden en vereffend worden.

De onderneming moet binnen de 14 dagen na het vonnis alle schuldeisers individueel op de hoogte te brengen van de opening van de procedure, met vermelding van een aantal gegevens (art 26 WCO).

Op verzoek van een belanghebbende (dit kan de onderneming zelf zijn maar ook bijvoorbeeld een schuldeiser) kan de rechter een gerechtelijk mandataris aanstellen (art 27 en 28 WCO). Die aanstelling kan zowel bij het begin van de gerechtelijke reorganisatie gebeuren, als in de loop ervan. Ook bestaat er de mogelijkheid dat er

een voorlopige bestuurder aangesteld wordt (art 28 WCO). De gerechtelijk mandataris kan enkel optreden in de gerechtelijke procedure (gerechtelijke reorganisatie); de ondernemingsbemiddelaar enkel in de buitengerechtelijke procedure (zoeken naar minnelijk akkoord).

De gerechtelijke reorganisatie valt uiteen in drie **mogelijkheden**. Het is echter ook mogelijk één of meerdere van de drie opties te combineren: zo kan men bijvoorbeeld voor de ene bedrijfsactiviteit kiezen voor een overdracht en voor de andere een reorganisatieplan. Tevens kan men tijdens de opschorting veranderen van de ene optie naar een andere, mits toestemming van de rechtbank (art 39 WCO). Indien de rechtbank akkoord is kan men bijvoorbeeld na het mislukken om tot een 'minnelijk akkoord' te komen een reorganisatieplan of een overdracht proberen. Er geldt ook nog dat wie de voorbije drie jaar ook al eens naar de rechtbank stapte, die gerechtelijk enkel aan een overdracht kan werken. Daarnaast bepaalt de WCO (meer bepaald, sinds 2013) dat een schuldenaar die meer dan drie jaar maar minder dan vijf jaar tevoren reeds het openen van een procedure van gerechtelijke reorganisatie heeft aangevraagd en verkregen, in de nieuwe procedure van gerechtelijke reorganisatie niet kan terugkomen op verworven rechten van de schuldeisers die zijn verkregen tijdens een vorige procedure (art 23 WCO).

i) gerechtelijk minnelijk akkoord (art. 43 WCO)

De schuldenaar kiest vrij met wie hij een akkoord sluit (minimaal 2 schuldeisers) en welke afspraken er gemaakt worden. Bij een eventueel later faillissement kunnen de betalingsafspraken niet in vraag worden gesteld door de curator. Het hele proces verloopt onder toezicht van de rechtbank, die het akkoord uiteindelijk ook vaststelt (de gedelegeerd rechter zorgt voor de vrijwaring van de collectieve belangen). Indien men effectief tot een akkoord komt zal de rechtbank de sluiting van de gerechtelijke procedure bevelen. De schuldeisers die niet akkoord gaan blijven in principe buiten het minnelijk akkoord.

De voordelen van deze optie zijn dus dat de ondernemer behoudt het beheer van de onderneming behoudt hoewel de rechtbank wel nog controle uitoefent, en er is bescherming tegen schuldeisers, voor maximaal 6 maanden (verlengbaar tot 18 maanden). Door de opschorting van betaling moeten de schuldeisers tijdelijk niet meer betaald worden (kan wel nog op vrijwillige basis), en de schuldeisers kunnen niet overgaan tot uitvoering van hun vordering (via beslag,...).

De nadelen van deze optie zijn dat er een publicatie is in het Belgisch Staatsblad, dus iedereen (klanten, kredietverstrekkers,...) kan te weten komen dat er een gerechtelijke reorganisatie werd aangevraagd en dat de ondernemer afhankelijk is van de goede wil van de schuldeisers. Er is geen druk mogelijk om de schuldeisers te verplichten een deel van hun vordering te laten vallen (in tegenstelling tot optie 2 hierna).

ii) collectief akkoord (art. 44-58 WCO)

In het geval de ondernemer opteert voor een collectief akkoord, moet hij binnen de 14 dagen na het vonnis die de procedure voor open verklaart, de schuldeisers op de hoogte brengen van het bedrag van de schuldvordering waarvoor die schuldeiser in de boeken is ingeschreven.

De schuldenaar moet een **reorganisatieplan** opstellen (en indienen ten minste 20 dagen voor de terechtzitting voor stemming en homologatie – art 44 WCO) om

binnen maximaal 5 jaar de schulden geheel of gedeeltelijk af te betalen: 'De uitvoeringstermijn van het plan mag niet langer zijn dan vijf jaar, te rekenen van zijn homologatie' (art 52 WCO). De schulden moeten niet noodzakelijk binnen de 5 jaar volledig afbetaald zijn, maar er moet wel een continuïteitsperspectief zijn in die termijn⁶.

Meer bepaald moet het plan onder andere volgende zaken bevatten:

- de staat van de onderneming, haar moeilijkheden en de middelen waarmee ze die wil oplossen
- een beschrijving van hoe de onderneming haar rendabiliteit zal herstellen
- de maatregelen om de schuldeisers (gedeeltelijk) te voldoen, met de betalingstermijnen en de voorgestelde verminderingen op de schuldvorderingen (in kapitaal en intrest).

Het bestaat dus uit twee delen: een beschrijvend gedeelte en een bepalend gedeelte (art 47 WCO).

Indien een schuldeiser niet akkoord gaat met de wijze waarop zijn vordering werd opgenomen in het plan, kan hij hierop reageren tot maximaal veertien dagen voor de datum waarop over het reorganisatieplan zal worden gestemd. Tevens kan hij ook de opname van andere schuldeisers betwisten (art 46 §2 WCO). Hierdoor kan hij bijvoorbeeld vorderingen betwisten die werden opgenomen met het oog op stemafspraken.

Het plan wordt **gestemd** door alle schuldeisers die erdoor geraakt worden, met een '15%-regel' (zie WCO artikel 49/1⁷). Indien de meerderheid van de schuldeisers, die samen de meerderheid van de schuldvorderingen vertegenwoordigen (schuldeisers die niet aan de stemming deelnemen, komen niet in aanmerking voor de berekening van de meerderheden), het reorganisatieplan goedkeurt én het reorganisatieplan wordt door de rechtbank gehomologeerd (binnen de 14 dagen na de zitting waarbij over het plan wordt gestemd), wordt dit plan bindend voor alle schuldeisers. Door deze procedure is het dus mogelijk om bepaalde afspraken op te leggen aan schuldeisers die niet persoonlijk mee instemden met het akkoord (niet meegestemd óf tegengestemd). De onderneming blijft bestaan en de eventuele resterende schulden worden kwijtgescholden. De procedure vindt plaats onder toezicht van een gedelegeerd rechter. Indien het plan niet correct wordt uitgevoerd, kan elke schuldeiser of het openbaar ministerie aan de rechtbank vragen om het plan in te trekken.

De **voordelen** van deze optie zijn dat de ondernemer beschikkingsbevoegd blijft, dat bepaalde schuldeisers die niet toegeeflijk zijn kunnen weggestemd worden maar toch gebonden worden aan het plan en dat men voor maximaal 6 maanden (verlengbaar tot 18 maanden) beschermd is tegen de schuldeisers.

De **nadelen** van deze optie zijn dat het stemgedrag van de schuldeisers over het plan voorafgaandelijk moeilijk in te schatten valt en dat er een publicatie is in het Belgisch Staatsblad, dus iedereen (klanten, kredietverstrekkers,...) kan te weten komen dat er een gerechtelijke reorganisatie werd aangevraagd.

De procedure wordt opgestart door de schuldenaar. Een belangrijke uitzondering hierop wordt gegeven door art 59 WCO, die de mogelijkheid openlaat voor de Procureur des Konings, een schuldeiser, of eenieder met een belang om het

geheel of een gedeelte van de onderneming te verwerven (onder voorwaarden), om een overdracht onder gerechtelijk gezag te bevelen.

iii) overdracht onder gerechtelijk gezag (art. 59-70 WCO)

Dit alternatief kan in de praktijk op 2 **manieren** gebeuren:

- een vrijwillige overdracht, op vraag van de ondernemer zelf (in het begin of tijdens de procedure)
- een gedwongen overdracht, op vraag van de Procureur des Konings, een schuldeiser of een belanghebbende bij een overdracht

In beide gevallen wordt een gerechtsmandataris belast met de overdracht van (een deel van) de onderneming.

In de praktijk zijn er vier **gevallen** mogelijk waarin de gedwongen overdracht plaatsvindt:

- 1) de onderneming voldoet aan de voorwaarden van een faillissement en heeft nog geen gerechtelijke reorganisatie aangevraagd
- 2) het gerechtelijke reorganisatieplan wordt aangevraagd maar geweigerd door de rechtbank, of wordt vroegtijdig beëindigd, of wordt na de goedkeuring ingetrokken door de rechtbank
- 3) de schuldeisers verwerpen het reorganisatieplan
- 4) de rechtbank wil het reorganisatieplan niet homologeren

De overdracht gebeurt zonder wezenlijke inspraak van de schuldenaar, het is de **rechtbank** die beslist aan wie en tegen welke prijs de overdracht zal plaatsvinden. Deze optie wordt algemeen beschouwd als een alternatief voor het faillissement, de schuldenaar zal in principe vereffend of failliet verklaard worden na de overdracht van (een gedeelte van) de onderneming.

De **voordelen** van deze optie zijn dat (een deel van) de activiteiten van de onderneming kan/kunnen zo gered worden zonder dat de onderneming eerst failliet moet gaan en dat men voor maximaal 6 maanden (verlengbaar tot 18 maanden) beschermd tegen de schuldeisers.

De **nadelen** van deze optie zijn dat de ondernemer niet meer beschikkingsbevoegd is (de overdracht van de onderneming gebeurt onder gerechtelijk gezag van de gerechtelijk mandataris) en dat er een publicatie is in het Belgisch Staatsblad.

Sedert 1/8/2013 kan een gedeeltelijke overdracht gecombineerd worden met een collectief akkoord voor het gedeelte van het bedrijf dat niet overgedragen wordt.

2. De Aanbeveling van het interinstitutencomité

Het interinstitutencomité bestaat uit de respectievelijke voorzitters en ondervoorzitters van het Instituut van de Accountants en de Belastingconsulenten (**IAB**), het Instituut der Bedrijfsrevisoren (**IBR**) en het Beroepsinstituut van erkende Boekhouders en Fiscalisten (**BIBF**)⁸. Het werd opgericht bij Wet van 22 april 1999 en heeft als doel gemeenschappelijke beleidslijnen uit te werken voor thema's die de 5 economische beroepen in hun geheel aanbelangen. Het advies van het comité is vereist over elk ontwerp van wet of van koninklijk besluit dat raakt aan de specifieke opdrachten van de accountants, belastingconsulenten, bedrijfsrevisoren en erkende boekhouders(-fiscalisten).

De Hoge Raad voor de Economische Beroepen werd opgericht in 1999, naar aanleiding van de inwerkingtreding van artikel 54 van de wet van 22 april 1999 betreffende de boekhoudkundige en fiscale beroepen. Dit orgaan bestaat evenwel sinds 1985. De bevoegdheden worden opgesomd in referentie 9.

In toepassing van art 54 § 1, 4de alinea van de Wet van 22 april 1999 betreffende de boekhoudkundige en fiscale beroepen werd de ontwerptekst door de drie instituten voor advies overgemaakt aan de Hoge Raad die nu een gunstig advies heeft verleend (inwerkingtreding: vanaf 16 maart 2016).

De ontwerptekst¹⁰ (volgend op de wetswijziging van de WCO in 2013) bevat in grote lijnen het volgende (en heeft als gevolg dat het beroepsgeheim deels komt te vervallen):

De beroepsbeoefenaar (exacte definitie: zie de hierboven vermelde referentie):

a.1. dient, overeenkomstig art 10 lid 5, eerste zin WCO, op zijn initiatief het **bestuursorgaan** op omstandige wijze **in te lichten** over de vaststellingen die hij heeft gedaan en die volgens hem de continuïteit in het gedrang kunnen brengen.

Artikel 23 §2 WCO voorziet dat voor een rechtspersoon de continuïteit “...in elk geval geacht [wordt] bedreigd te zijn wanneer de verliezen het netto-actief hebben herleid tot minder dan de helft van het maatschappelijk kapitaal.”

Mogelijke knipperlichten worden besproken in referentie 11.

De cliënt moet op de hoogte gebracht worden dmv een schrijven met de nodige bewijskracht (in overleg met de cliënt: dateren en ondertekenen van de listing, of indien hij de cliënt niet persoonlijk kan ontmoeten via een aangetekend schrijven evenals een mail).

2. kan, overeenkomstig art 10 lid 5, tweede zin WCO –met uitsluiting van de boekhouder(-fiscalist) –de voorzitter van de **rechtbank** schriftelijk inlichten, indien door de schuldenaar niet de nodige maatregelen werden getroffen binnen een termijn van een maand vanaf zijn inlichten van het bestuursorgaan om de continuïteit van de onderneming voor de minimumduur van twaalf maanden te waarborgen (‘de-facto-opvolgingsplicht’).

b. kan, overeenkomstig art 12 § 1, vijfde lid WCO, door de rechter verzocht worden om de nodige inlichtingen te **verstrekken** betreffende de aanbevelingen die hij gedaan heeft tov de schuldenaar en, in voorkomend geval, de maatregelen die genomen zijn door het bestuursorgaan om de continuïteit van de onderneming te waarborgen. Gelijktijdig met het grondig informeren over de bedreigde continuïteit dient hij dus tevens aanbevelingen te doen om de continuïteit te waarborgen.

c. moet, bij een verzoek tot gerechtelijke reorganisatie, volgens art 17 §2 lid 5 WCO, een **boekhoudkundige staat** opmaken (wat moet gebeuren onder toezicht van een erkend externe boekhouder(-fiscalist), accountant of bedrijfsrevisor). Ook moet volgens art 17 §2 lid 6 WCO een begroting met een schatting van inkomsten en uitgaven voor de duur van de opschorting opgesteld te worden met bijstand van een erkend externe boekhouder(-fiscalist), accountant of bedrijfsrevisor. De Koning kan op advies van Commissie Boekhoudkundige Normen een model van geraamde begroting opleggen.

3. Enkele cases

Hiervoor werd oa gebruik gemaakt van volgende websites:

<http://www.faillissementsdossier.be> (gratis registratie) en
<http://www.afibelbvba.be/Staatsblad.html>

a. *Phaebriek BVBA*

<http://www.faillissementsdossier.be/nl/opschorting/1141092/phaebriek.aspx>

Op 23/10/2015 werd door de rechtbank van Koophandel te Brugge tgv de aanvraag tot gerechtelijke reorganisatie door collectief akkoord, een 3 maanden durende opschorting verkregen; maw tot 23/01/2016 (dus minder dan de maximale termijn van 6 maanden die mogelijk is volgens art 24 §2 WCO). Zoals bepaald in art 18 WCO werd een gedelegeerd rechter aangesteld. In de vastgelegde opschortingsperiode moest de onderneming een reorganisatieplan opstellen en deze onderhandelen met de schuldeisers. Volgens art 44 WCO moest dit dan ten minste 20 dagen voor de terechtzitting over de stemming van dit plan en de homologatie worden ingediend. In dit specifieke geval werd deze datum vastgelegd op 15/01/2016 en moest het plan neergelegd worden op de griffie van de Rechtbank van Koophandel te Antwerpen ten laatste op 18/12/2015. Echter, op 22/01/2016 werd de homologatie van het reorganisatieplan geweigerd en de reorganisatieprocedure afgesloten.

b. *'t Putje (– Duc De Bourgogne - Tom Pouce – Panier D'Or -)*

<http://www.faillissementsdossier.be/nl/faillissement/1190550/hotel-restaurant-putje.aspx>

Volgens het Staatsblad (2015-06-15/0084296) werd er per vonnis van 29/05/2015 de procedure van gerechtelijke reorganisatie geopend met het oog op een overdracht onder gerechtelijk gezag aan één of meerdere derden. Op 02/06/2015 werd bepaald dat de duur van de opschorting 6 maanden zou zijn (dus eindigend op 29/11/2015) en werd er een gerechtsmandataris aangesteld, evenals een gedelegeerd rechter. Bij vonnis van 23/06/2015 (2015-07-16/17793) werd dan door de rechtbank van koophandel te Brugge een voorlopig bestuurder aangesteld. Op 16 maart 2016 werd echter het faillissement uitgesproken (2016-03-25/ 105588)

c. *Wasserij Dumalin*

<http://www.faillissementsdossier.be/nl/opschorting/1141462/wasserij-dumalin.aspx>

Op 30/10/2015 verklaarde de rechtbank van Koophandel te Brugge de gerechtelijke reorganisatie met collectief akkoord geopend (art 44-58 WCO) en

werd een gedelegeerd rechter aangesteld. De opschortings-periode zoals bepaald door art 16 WCO werd vastgelegd ingaand op 30/10/2015, tot 05/02/2016 om 23u59. Ook hier werd dus niet de maximale periode toegestaan. Tevens werd in dit vonnis de terechtzitting voor de stemming over het reorganisatieplan en de homologatie vastgelegd voor vrijdag 29/01/2016, overeenkomstig art 24 WCO en art 55 WCO. Op 04/03/2016 werd dan beslist bij vonnis dat deze procedure werd omgezet tot een procedure van gerechtelijke reorganisatie met het oog op overdracht onder gerechtelijk gezag aan één of meerdere derden (art 59-70 WCO), waarbij de duur van de opschortingsperiode werd vastgelegd tot 24/06/2016 om 23u59. Een nieuwe gedelegeerd rechter werd aangesteld, evenals 2 gerechtsmandatarissen (art 60 WCO).

d. *Electrawinds*

<http://www.groenkracht.be/nl/nieuws/n/22/gerechtelijke-reorganisatie-rechtbank-van-koophandel-26-12-2013>

<http://www.standaard.be/extra/wcoelectrawinds.pdf>

Op 09/12/2013 heeft SE Electrawinds een verzoekschrift neergelegd op de griffie, met als doel het openen van een procedure van gerechtelijke reorganisatie met collectief akkoord (art 44-58 WCO). In dit verzoekschrift werd oa een opschortingsperiode van 6 maanden gevraagd.

Op de hierna volgende zitting van 19/12/2013 (art 24 WCO) werd deze aanvraag dan behandeld, en verklaarde SE Electrawinds zich akkoord met de aanstelling van een gerechtelijke mandataris (art 27§1 WCO, dus op verzoek van de schuldenaar). Overeenkomstig art 5 WCO werd door verschillende partijen een verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst neergelegd. Hierin vorderde bijvoorbeeld de GIMV groep, volgens art 28§2 WCO, de aanstelling van een voorlopige bestuurder, dus tgv een 'grove fout of kennelijke kwade trouw van de schuldenaar of een van zijn organen'. Eveneens vorderde de GIMV groep, volgens art 28§1 WCO de aanstelling van één of meer gerechtsmandatarissen, met een door hen (GIMV) bepaalde opdracht (dus tgv 'een kennelijke grove tekortkoming door de schuldenaar of een van zijn organen'). Een soortgelijke vraag werd gedaan door andere schuldeisers (Comm.VA Fortino en NV Participatiemaatschappij Vlaanderen). Een andere schuldeiser, Tecteo, stelde dat een opschorting van 6 maanden te lang is en stelde een termijn van 3 maanden voor.

Hierop formuleerde SE Electrawinds (en dhr Luc Desender, vast vertegenwoordiger van de NV LDS die het dagelijks bestuur van de SE Electrawinds waarneemt) overeenkomstige antwoorden; waarna de gedelegeerd rechter verslag uitbracht aan de rechtbank, betreffende de ontvankelijkheid en gegrondheid van het verzoek en 'over elk element nuttig voor de beoordeling'.

De rechtbank besliste daarop het volgende:

- de rechtbank is bevoegd
- de aanstelling van gerechtsmandatarissen volgens art 28§1 WCO is gerechtvaardigd, met als doel het bijstaan in de gerechtelijke reorganisatie (volgens art 27 §1 WCO) en tevens het opstellen van een aandelenstructuur

- geen aanstelling van een voorlopig bestuurder volgens art 28§2 WCO, daar er 'voorlopig geen kennelijk grove fouten werden vastgesteld evenmin als kennelijk kwade trouw in hoofde van SE Electrawinds en haar organen'

tevens besloot de rechtbank dat:

- er voldaan is aan de voorwaarde van art 23 WCO betreffende de bedreiging van de continuïteit van de onderneming
- de verzoekende partij heeft niet minder drie jaar tevoren al het openen van een gerechtelijke reorganisatie aangevraagd en verkregen (art 23 WCO)
- de voorwaarden van art 23 WCO lijken vervuld te zijn, dus de procedure van gerechtelijke reorganisatie kan worden geopend
- de opschortingstermijn wordt vastgelegd op 3 maanden ipv de door schuldenaar verzochte 6 maanden (dus tot 27/03/2014)
- het reorganisatieplan moet uiterlijk op 20/02/2014 ter griffie worden neergelegd (art 44 WCO)
- de terechtzitting waarbij zal gestemd worden over het reorganisatieplan en de homologatie kan gebeuren, zal plaatsvinden op 13/04/2013 (art 24§3 WCO)
- de schuldenaar moet, volgens art 24§4 WCO, een aantal bijkomende informatieverplichtingen vervullen

Hierbij komt dan nog de verplichting van de schuldenaar om bepaalde informatie door te geven aan de schuldeisers, zoals bepaald in art 26 en 45 WCO.

2. Chapter 11

1. Procedure

'Chapter 11' maakt deel uit van de 'United States Bankruptcy Code', dat op zijn beurt 'Title 11' is van de 'Code of Laws of the United States of America' (of 'United States Code': USC). Dit hoofdstuk 11 omvat de wetgeving omtrent een mogelijke reorganisatie-faling. Ze kan van **toepassing** zijn op een 'corporation', een 'partnership', een 'sole proprietorship' evenals voor individuele personen. Tegenover Chapter 11 staan 'Chapter 7' die de wetgeving omvat voor een 'liquidatie bankroet' en 'Chapter 13' die het reorganisatie proces behandelt voor de meerderheid van privé personen¹².

Een 'Chapter 11' wordt **ingeleid** door het indienen van een verzoekschrift bij de toepasselijke 'bankruptcy court'¹³. Dit kan gebeuren op vrijwillige basis door de schuldenaar (via een 'petition for relief'), of op onvrijwillige basis door de schuldeisers (via een 'order for relief') dat aan bepaalde voorwaarden voldoen (11 U.S.C. § 301, 303).

In het geval van een inleiding op vrijwillige basis moet, naast de algemene informatie (zoals naam, sociale zekerheidsnummer, locatie van de voornaamste bezittingen (in geval van een onderneming),...) eveneens een plan of intentie ervan, en een 'request for relief under Chapter 11' worden ingediend. De schuldenaar wordt aangeduid als 'debtor in possession' (11 U.S.C. § 1101), waarbij wordt bedoeld dat de schuldenaar eigendom en controle behoudt over de activa gedurende deze Chapter 11 reorganisatie. Dit, tot het reorganisatie plan van de schuldenaar is goedgekeurd, of tot er een omschakeling is naar Chapter 7, of tot een Chapter 11 (case) trustee is aangeduid of verkozen.

In het algemeen moeten er twee 'documenten' bij de rechtbank ingediend worden (11 U.S.C. § 1121, 1125):

- een **reorganisatieplan** dat een indeling van de claims bevat en dat beschrijft hoe elke set van claims zullen worden behandeld (11 U.S.C. § 1123)

Onder 'claim' wordt verstaan:

- (1) recht tot betaling
- (2) of recht tot vergoeding tgv het niet-presteren

- een '**disclosure statement**' dat informatie bevat omtrent de activa, passiva en lopende zaken, om aldus de schuldeiser(s) toe te laten een correcte beoordeling te maken over het reorganisatieplan (11 U.S.C. § 1125). Deze disclosure statement moet worden goedgekeurd door de rechtbank. In geval van een kleine onderneming kan de rechtbank van oordeel zijn dat het reorganisatieplan voldoende informatie bevat, en moet er geen 'disclosure statement' worden ingediend. Tevens, bemerk dat volgens de US Bankruptcy Rules (3016 (b)), deze disclosure statement niet noodzakelijk samen met het reorganisatieplan moet worden ingediend¹⁴

De 'U.S. trustee' is onder andere verantwoordelijk voor de controle van de 'debtor in possession' (het verder leiden van de onderneming en indienen van de nodige rapporten). Hij zal ook een 'section 341 meeting' organiseren van de schuldeisers waarbij de schuldenaar onder ede kan verhoord worden. Daarnaast zal de 'U.S. trustee' ook enkele voorwaarden opleggen aan de 'debtor in possession' zoals het rapporteren van zijn maandelijks inkomen en werkingskosten, openen van nieuwe bankrekeningen, betalen van werknemers. Indien de 'debtor in possession' niet aan de voorwaarden

opgelegd door de 'US trustee' voldoet, kan deze een verzoekschrift indienen bij de rechtbank om de Chapter 11 aanvraag om te vormen naar een andere Chapter, of om de aanvraag te verwerpen.

De 'US trustee' kan/zal ook een 'creditor's committee' oprichten, bestaande uit de zeven grootste schuldeisers (van een bepaald type) (11 U.S.C. § 1102). Deze volgt de schuldenaar en kan indien gewenst (en mits goedkeuring van de rechtbank) een advocaat of andere deskundige aanstellen om de schuldenaar van nabij op te volgen.

Er is een 'bevroezingsperiode' voorzien die automatisch van kracht gaat van zodra de aanvraag tot faling volgens Chapter 11 is ingediend bij de rechtbank: 'the **automatic stay** provides a period of time in which all judgments, collection activities, foreclosures, and repossessions of property are suspended and may not be pursued by the creditors on any debt or claim that arose before the filing of the bankruptcy petition.' (11 U.S.C. § 362(a)).

De schuldenaar heeft 120 dagen (voor kleine ondernemingen: 180 dagen) tijd na de 'order for relief' om, exclusief, een reorganisatieplan in te dienen (11 U.S.C. § 1121(b)). Deze exclusiviteitsperiode kan verlengd of verkort worden door de rechtbank, maar kan nooit langer zijn dan 18 maanden. Na deze periode kan een schuldeiser of de case trustee een eigen plan indienen. De US trustee echter kan zelf geen reorganisatieplan indienen (11 U.S.C. § 307). Daarna moet de schuldenaar het akkoord bekomen van de schuldeisers, en dit binnen een termijn van 180 dagen na de 'order for relief' (11 U.S.C. § 1121 (b)). Deze periodes kunnen wel (beperkt) verlengd worden (11 U.S.C. § 1121 (d)).

Wat betreft de betalingen, deze die volgen uit verplichtingen van vóór het indienen van de aanvraag kunnen niet worden uitgevoerd. De normale lopende bedrijfsuitgaven daarentegen, kunnen wel worden betaald. Echter, de 'debtor in possession' of de 'trustee' heeft 'avoiding powers'. Deze laten hem toe om geld- of eigendomstransfers die gedurende een bepaalde periode vóór het indienen van de aanvraag werden gedaan, te annuleren. In het algemeen kan deze toegepast worden tot 90 dagen vóór de aanvraag, maar voor transfers naar insiders (verwanten, partners, directors,...) kan tot één jaar teruggegaan worden. Hiermee kan voorkomen worden dat één schuldeiser onterecht wordt bevoordeeld tov de anderen.

De schuldenaar beschikt over 180 dagen na het indienen van de Chapter 11 aanvraag om **goedkeuring** te verkrijgen van zijn reorganisatieplan (11 U.S.C. § 1121). Deze periode kan door de rechtbank verlengd worden tot maximaal 20 maanden, maar kan ook verkort worden in bepaalde gevallen (11 U.S.C. § 1121(d)).

Als deze exclusiviteitsperiode afloopt voordat de schuldenaar een plan heeft voorgelegd of als het plan niet wordt aanvaard binnen deze termijn, dan kunnen andere belanghebbende partijen een plan voorleggen (dat naast een mogelijks ander plan van een andere belanghebbende partij kan ingediend worden).

Schuldeisers waarvan de claims niet 'in evenwicht' zijn (maw waarvoor de contractuele rechten aangepast zijn, of die minder zullen uitbetaald worden dan de volledige waarde van hun claims), stemmen over dit plan via stembrieven (11 U.S.C. § 1126). Bij goedkeuring van het plan, wordt deze stemming gevolgd door een rechtszitting ('confirmation hearing') waarbij de rechtbank beslist om het plan al of niet goed te keuren (11 U.S.C. § 1128).

Het plan wordt verondersteld **aanvaard** te zijn door een volledige categorie van schuldeisers, indien dit aanvaard werd door een totaal van schuldeisers die ten minste

twee derde van het totaal bedrag van de claims vertegenwoordigen in deze categorie, en meer dan de helft in aantal claims van deze categorie (11 U.S.C. §1126(c)).

De rechtbank kan enkel een plan goedkeuren indien dit aanvaard werd door ten minste één categorie van niet-insiders die niet-vereffende claims bezitten (11 U.S.C. §1129(a)(10)). Wanneer er meerdere (geldige) reorganisatieplannen werden ingediend, is het aan de rechtbank om te beslissen welke van deze in aanmerking zal worden genomen. Opdat de rechtbank het reorganisatieplan zou goedkeuren, is vereist dat het plan realiseerbaar is. Met andere woorden, dat het niet zal gevolgd worden door een vereffening of dat er geen verdere financiële reorganisatie nodig is.

Wanneer het plan werd afgekeurd door minstens één klasse van schuldeisers, kan de **rechtbank** het plan toch goedkeuren, door middel van een 'cram down' procedure; mits het niet discrimineert tov deze klasse en dat het plan 'fair and equitable' is tov deze klasse.

Indien de rechtbank het plan niet goedkeurt, kan deze ervoor opteren om de zaak om te zetten naar Chapter 7 case, of wanneer dit bijvoorbeeld voordeliger is voor de schuldeisers, de aanvraag verwerpen waardoor de toestand teruggebracht wordt naar deze van voor de aanvraag.

Een schuldenaar heeft een éénmalig absoluut recht om de Chapter 11 toepassing **om te zetten** naar een Chapter 7, behalve als:

- (1) het is geen 'debtor in possession'
- (2) de zaak was ingeleid als een onvrijwillige aanvraag onder Chapter 11
- (3) de zaak was omgezet naar een Chapter 11 geval, maar niet op vraag van de schuldenaar

Een schuldenaar in een Chapter 11 zaak heeft geen absoluut recht om de zaak te laten afwijzen op zijn verzoek.

Een belanghebbende partij kan een aanvraag indienen tot het verwerpen of omvorming van een Chapter 11 zaak naar een Chapter 7 zaak, "for cause." De beslissing hieromtrent wordt genomen door de rechtbank. Deze omzettingsprocedure kan niet opgestart worden voor een landbouwbedrijf of een liefdadige instelling, behalve op verzoek van de schuldenaar zelf.

Een reorganisatie onder 'Chapter 11 case' kan vele jaren aanslepen.

In een Chapter 11 zaak kan er een vereffeningsplan voorgelegd worden (dus, een liquidatie via een Chapter 11 ipv een Chapter 7). Via deze kan de 'debtor in possession' de zaak vereffenen onder economisch betere voorwaarden dan bij een Chapter 7 vereffening. De schuldeisers kunnen in dit geval ook een meer actieve rol aannemen wat betreft de liquidatie van de activa en de daaropvolgende verdeling van de opbrengsten.

Wat betreft mogelijke **wijzigingen** in het reorganisatieplan, deze kunnen worden voorgesteld door degene die het plan heeft ingediend. Wanneer dit gebeurt na de stemming over het plan, en de rechtbank is van oordeel dat deze wijzigingen niet ten nadele zijn van een schuldeiser die deze wijziging niet schriftelijk heeft aanvaard, dan wordt deze verondersteld aanvaard te zijn door alle schuldeisers die het plan voordien hebben aanvaard. In het andere geval, dus indien er dergelijke nadelige gevolgen zouden zijn, dan moet er opnieuw een stemming plaatsvinden.

Elke actie die gedaan wordt met als doel het reorganisatieplan uit te voeren, krijgt – behalve enkele uitzonderingen – voorrang óf of vervangt vooraf bestaande contractuele verplichtingen ‘confirmation of a plan discharges a debtor from any debt that arose before the date of confirmation.’

De bevestiging van een plan kan herroepen worden op aanvraag van een belanghebbende partij, en dit enkel binnen de eerste 180 dagen na deze bevestiging ervan. De rechtbank kan de herroeping enkel uitspreken in geval de bevestiging was verkregen mbv fraude (11 U.S.C. § 1144).

2. Enkele cases

a. *Lehman Brothers Holdings Inc*

http://graphics8.nytimes.com/packages/pdf/business/lehman_ch11_petition.pdf

<http://dm.epiq11.com/LBH/Project#>

Op 15/09/2008 diende de financiële instelling Lehman Brothers Holdings Inc een Chapter 11 aanvraag in bij de United States Bankruptcy Court - Southern District of New York. In deze ‘voluntary petition’ specificieerde de instelling bijvoorbeeld dat het geen ‘small business’ is zoals bepaald in 11 U.S.C. § 101. In dit document werden tevens de 30 grootste schuldeisers met ‘Unsecured Claims (Excluding Insiders)’ opgenomen. Lehman Brothers Holdings Inc werd beschouwd als een ‘debtor in possession’.

Nadat de rechter een automatic stay goedkeurde¹⁵, werden er verschillende orders for relief of stay ingediend door schuldeisers (bijvoorbeeld dockets nrs 271, 465, 749).

Op 17/09/2008 werd door de US trustee een schuldeiserscomité opgesteld (docket nr 2408).

Op 19/01/2009 werd dan door de US Trustee een examiner aangesteld, wat de volgende dag goedgekeurd werd door de rechtbank (docket nr 2583). Op 11/03/2010 diende de examiner zijn rapport in.

Lehman Brothers Holdings Inc werd verondersteld om tegen 13/01/2009 een reorganisatieplan te hebben ingediend (dus binnen de 120 dagen, de plan-periode) en een goedkeuring van de schuldeisers te hebben verkregen tegen 16/03/2009 (dus binnen de 180 dagen, de sollicitatie-periode) (beschreven in docket nr 2408). Deze periodes werden echter verschillende keren verlengd, eerst tot respectievelijk 13/07/2009 (‘plan period’) en 16/09/2009 (‘solicitation period’) (docket 2549). Een tweede verlenging tot respectievelijk 15/03/2010 en 17/05/2010 werd goedgekeurd (docket 4449), na eerst feedback te hebben ontvangen van het schuldeiserscomité (docket 4378).

Op 24/08/2011 werd de uiteindelijke disclosure statement ingediend bij de rechtbank, evenals het reorganisatieplan (docket 19484). Op 30/08/2011 keurde de rechtbank deze disclosure statement goed (‘the Proposed Disclosure Statement contains adequate information within the meaning of section 1125 of the Bankruptcy Code, and no further information is necessary’). Eerdere versies (bijvoorbeeld docket 8332 en referentie 16) van deze statement werden niet goedgekeurd door de rechtbank.

Terzelfdertijd stelde de rechtbank de deadline vast voor stemming van de schuldeisers over het plan, nl uiterlijk op 04/11/2011¹⁷. De zitting waarbij de rechtbank moest oordelen over het plan (de 'confirmation hearing') werd vastgelegd op 06/12/2011 (zelfde referentie en docket 19579).

Voor de uiteindelijke goedkeuring van de rechtbank werden er nog een aantal wijzigingen doorgevoerd in het reorganisatieplan, waarna de rechtbank het finale plan goedkeurde op 06/12/2013. Het plan werd van kracht op 06/03/2012¹⁸. De verdere afhandeling is nog steeds gaande. Zo zijn er bijvoorbeeld nog steeds hoorzittingen omtrent de afhandeling van claims.

b. Nortel Networks Inc

<http://dm.epiq11.com/NNI/Docket>

Op 14/01/2009 diende Nortel Networks Inc (NNI) een voluntary petition in bij de United States Bankruptcy Court – District of Delaware om de Chapter 11 procedure op te starten, dus op eigen initiatief van de schuldenaar. In dit document werden tevens de 40 grootste schuldeisers met 'Unsecured Claims' opgenomen. NNI, als 'debtor in possession', vroeg de automatic stay aan (docket 16) volgens 11 U.S.C. 11 §362. De volgende dag werd hun motie goedgekeurd door de rechtbank (docket 37). Daaropvolgend werden verschillende 'reliefs of/from stay' ingediend; zoals bijvoorbeeld door Johnson Control (docket 300). Voor deze specifieke aanvraag werd er een goedkeuring bekomen door de rechtbank (docket 512).

Op 26/01/2009 werd door de US trustee een schuldeiserscomité samengesteld (dockets 140, 141, 142). Veel later, namelijk op 10/07/2013, werd een fee examiner aangesteld (docket 11082).

Ook hier werden er verschillende verlengingen van de exclusiviteitsperiodes toegestaan (vb docket 769).

Op 12/07/2010 werd het reorganisatieplan ingediend (docket 3580). In dit plan is duidelijk de opdeling van de schuldeisers in klassen te zien (zie pag 17 ev).

Gebruik makend van Bankruptcy Rule 3016(b) verzocht NNI om het disclosure plan op een latere datum dan dat van het reorganisatieplan te mogen indienen (docket 3195). Op 03/09/2010 werd dan een voorstel van disclosure statement ingediend (docket 3874).

3. Vergelijking WCO – Chapter 11

1. Toepassingsgebied

De WCO kan worden toegepast door alle natuurlijke personen die handelaar zijn ('eenmanszaken' en landbouwers) en rechtspersonen (vennootschappen). Vrije beroepen (zoals advocaten, apothekers, dokters...) kunnen –voor zover zij hun activiteit niet in een vennootschap hebben ondergebracht– geen beroep doen op de WCO. Hier tegenover staat dat de Chapter 11 procedure kan aangevraagd worden door een 'corporation', een 'partnership', een 'sole proprietorship' evenals door individuele personen (deze laatste is –gezien de complexiteit van de Chapter 11– wel uitzonderlijk). Bemerk dat er in de Chapter 11 een onderscheid gemaakt wordt tussen grote en kleine ondernemingen (zie verder).

2. Minnelijke schikking

De WCO bevat 2 mogelijke procedures voor een minnelijke schikking: de buitengerechtelijke en de gerechtelijke. Deze zijn niet terug te vinden in de Chapter 11 wetgeving zelf. Bemerk dat dit van belang is, daar volgens de Belgische wetgeving bij een gerechtelijke reorganisatie de drie mogelijkheden (gerechtelijke minnelijke schikking, reorganisatieplan, gerechtelijke overdracht) kunnen gecombineerd worden. Tevens kan de schuldenaar die in zijn verzoek voor een bepaalde optie heeft gekozen, deze op elk ogenblik tijdens de periode van opschorting veranderen naar een andere optie (binnen bepaalde grenzen). Voor de verdere bespreking van de verschillen tussen de WCO en de Chapter 11, wordt enkel de collectieve gerechtelijke reorganisatie behandeld.

3. Openportaal benadering – ontvankelijkheid van de procedure

Hoewel de Belgische WCO een zeer laagdrempelige wetgeving is, moet er wel sprake zijn van een 'continuïteitsbedreiging' (onmiddellijk of op termijn). Deze moet bewezen worden. Voor rechtspersonen is het vermoeden reeds voldoende, indien verliezen ertoe hebben geleid dat het netto-actief herleid is tot minder dan de helft van het maatschappelijk kapitaal (art 23 WCO). Daarnaast moet er nog de mogelijkheid tot herstel zijn, en moet de schuldenaar een reeks documenten erbij indienen, op straffe van niet-ontvankelijkheid (art 17 WCO).

De Chapter 11 wetgeving is echter nóg minder strikt: de schuldenaar krijgt toegang tot de volledige Chapter 11 procedure (met inbegrip dus van oa de bescherming tegen schuldeisers) vanaf de neerlegging van zijn aanvraag, zonder dat hierop een inhoudelijke controle plaatsvindt. De Amerikaanse rechter kan onder bepaalde voorwaarden wel een conversie naar een Chapter 7 opleggen.

Voor beide geldt dat een staat van faillissement de opening van de procedure niet verhindert.

4. Schuldenaar - 'debtor in possession'

De WCO gebruikt de term 'schuldenaar', terwijl Chapter 11 het over een 'debtor in possession' heeft. In beide gevallen heeft de wetgever ervoor geopteerd om de schuldenaar aan het hoofd van zijn bedrijf te houden. Echter, de Chapter 11 procedure bevat een reeks gedragsregels¹⁹ waaraan de schuldenaar zich moet houden en die zijn beschikkingsbevoegdheid sterk inperken, zoals bijvoorbeeld het schuldeiserscomité – zie verder. Ook de WCO geeft de schuldeiser(s) een aantal mogelijkheden om in te grijpen, zoals bijvoorbeeld dmv de aanvraag voor een gerechtsmandataris.

5. Aanvraag – start van de procedure – petition/order for relief

Dit vormt één van de grootste verschillen tussen de WCO en de Chapter 11 procedure. Volgens de Belgische wetgeving kan enkel de schuldenaar de procedure opstarten en niet de schuldeisers. Hierdoor bestaat het risico dat een schuldenaar de procedure niet tijdig aanvat of is er een risico op misbruik van de procedure, waardoor de rechten van schuldeisers geschonden worden. Volgens de Amerikaanse wetgeving echter, kan de procedure opgestart worden door zowel de schuldenaar (via een vrijwillig verzoekschrift, een 'petition for relief') als door een onvrijwillig verzoekschrift (een 'order for relief', dat dus niet uitgaat van de schuldenaar zelf), maar dan onder bepaalde voorwaarden²⁰.

Bemerkt dat tevens, wat betreft de WCO, er aantal andere externe controle mechanismen zijn ingebouwd voor de preventie en opsporing van bedrijven in moeilijkheden, zoals bijvoorbeeld:

- de verplichting van de RSZ en de administratie van financiën om uiterlijk één maand na het verstrijken van elk kwartaal een lijst van schuldenaren die reeds één kwartaal de verschuldigde RSZ- of BTW-bijdragen of bedrijfsvoorheffing niet meer betaald hebben, op te sturen naar de rechtbank
- de verplichting voor elke externe accountant, belastingconsulent, bedrijfsrevisor,... om de schuldenaar in te lichten van zodra ze 'gewichtige en omstandige feiten' vaststellen die de continuïteit van de onderneming in gedrang kunnen brengen (artikel 10, lid 4 WCO). Binnen de maand moet de ondernemer dan op afdoende wijze gereageerd hebben, anders kan de externe accountant,... de voorzitter van de rechtbank van koophandel daarvan schriftelijk op de hoogte brengen (in dat geval is artikel 45 van het Strafwetboek niet van toepassing)
- diensten voor handelsonderzoek, die bijvoorbeeld ondernemers kan waarschuwen voor groeiende schulden (art 12 WCO)

Een belangrijke uitzondering van de exclusiviteit voor de schuldenaar volgens Belgisch recht, wordt gegeven door art 59 §2 WCO:

'de overdracht, onder gerechtelijk gezag, van het geheel of een gedeelte van de onderneming of haar activiteiten kan worden bevolen op verzoek van de Procureur des Konings, van een schuldeiser of van eenieder die belang heeft om het geheel of een gedeelte van de onderneming te verwerven mits voldaan wordt aan bepaalde voorwaarden'.

Wanneer de schuldeisers toch de aanvraag willen initiëren moeten zijn dit dus doen via een gerechtelijke omweg (zoals ook nog bijvoorbeeld door de aanvraag voor de aanstelling van een gerechtsmandataris – art 14 WCO).

Art 22 WCO stipuleert dat de schuldenaar niet failliet kan verklaard worden (of gerechtelijk ontbonden) zolang de rechtbank geen uitspraak heeft gedaan over het verzoekschrift tot gerechtelijke reorganisatie.

6. Opschortingsperiode – automatic stay

Zowel volgens de WCO als volgens Chapter 11 geniet de schuldenaar vanaf de aanvraag voor de procedure een relatieve bescherming tegen schuldeisers, gedurende een bepaalde periode: de opschortingsperiode of 'automatic stay'. Deze periode is in de WCO beperkt tot maximaal 6 maanden, met een mogelijke verlenging tot een totaal van 12 maanden, en uitzonderlijk tot een totaal van 18 maanden (artikel 38 WCO). Deze verlenging is dus beperkt; dit in tegenstelling tot de Chapter 11 procedure die geen

maximale duur voor de opschorting voorziet. Opmerking: de 'Bankruptcy Abuse Prevention and Consumer Protection Act' bepaalt wel dat voor kleine ondernemingen het reorganisatieplan en de 'disclosure statement' binnen een (verlengbare) periode van maximaal 300 dagen na de aanvang van de procedure moeten ingediend zijn. Deze beperking geldt niet voor grote ondernemingen.

Vanaf de neerlegging van het verzoekschrift kan de schuldenaar niet failliet verklaard worden (of gerechtelijk ontbonden worden), gedurende de duur van de opschorting (art 30 WCO).

7. Uitzonderingen - order for relief of stay

Hoewel de automatic stay in principe alle vorderingen onuitvoerbaar maakt, is er in Chapter 11 wel een procedure voorzien om bepaalde goederen niet langer onder deze opschorting te laten vallen. Dit kan via een 'order for relief of stay'²¹, waarbij de rechter geval per geval nagaat. Analooq bestaan er voor de Belgische WCO een aantal uitzonderingen (zoals bijvoorbeeld in het geval van een financiële leasing)²². Een andere uitzondering ontstaat door het feit dat de schuldenaar tijdens de periode van opschorting vrijwillige betalingen kan uitvoeren, maar met de beperking dat dit moet gebeuren in het belang van de continuïteit van de onderneming (art 33 WCO). Betalingen moeten echter niet gebeuren aan alle schuldeisers naar evenredigheid van hun vorderingen.

8. Exclusiviteitsperiodes

Voor grote ondernemingen is er in de Chapter 11 een exclusiviteitsperiode vermeld van 120 dagen na de aanvang van de procedure, de 'plan period'. Tijdens deze periode heeft enkel de schuldenaar het recht om een reorganisatieplan in te dienen. Nadien, of indien het herstelplan niet werd aanvaard door de schuldeisers en de aandeelhouders na 180 dagen (na de aanvang van de procedure), de 'solicitation period', kunnen de schuldeisers en de aandeelhouders zélf een reorganisatieplan indienen. Deze periodes kunnen door de rechtbank verlengd worden tot respectievelijk 18 maanden en 20 maanden. Er kunnen meerdere reorganisatieplannen naast elkaar ingediend worden. Voor kleine ondernemingen is er een exclusiviteitsperiode van 180 dagen voorzien²³.

In België daarentegen kan volgens de WCO enkel de schuldenaar een reorganisatieplan opstellen. De schuldeisers kunnen enkel het plan aanvaarden of verwerpen. Als ze het plan verwerpen, zal dit meestal resulteren in een overdracht onder gerechtelijk gezag of een faillissement.

9. US trustee

De US trustee²⁴ stelt dus het schuldeiserscomité samen. In geval van een kleine onderneming, kan beslist worden dat er geen dergelijk comité zal samengesteld worden, en neemt de US trustee de rol van deze over. Normaal bestaat zijn voornaamste opdracht bestaat erin om op te volgen of de wetgeving omtrent (in dit geval) Chapter 11 wordt nageleefd. Hij kan ook de rechtbank vragen om de Chapter 11 reorganisatie zaak om te vormen tot een Chapter 7 liquidatie zaak; of hij kan een (case) trustee aanduiden.

10. Gedelegeerd rechter

Terwijl bij de Chapter 11 de US trustee een schuldeisersrechtercomité zal (kan) oprichten, wordt volgens de WCO onmiddellijk na de reorganisatieaanvraag een gedelegeerd rechter aangesteld (art 18 WCO). Deze gedelegeerd rechter maakt voor de rechtbank een verslag over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het

verzoekschrift. Hij ziet verder ook toe op de correcte naleving van de WCO én rapporteert aan de rechtbank de evolutie van de toestand van de schuldenaar. Men rekent dus vooral op de schuldeisers zélf om hun belangen op te volgen en indien nodig om een aanvraag te doen voor een gerechtsmandataris of een voorlopig bestuurder.

11. Gerechtsmandataris - examiner

Artikel 27 WCO voorziet mogelijkheid dat, op verzoek van de schuldenaar of een belanghebbende derde, de rechtbank een gerechtsmandataris kan aanstellen om de schuldenaar bij te staan in de gerechtelijke reorganisatie.

Artikel 28 WCO voorziet de mogelijkheid dat in geval de schuldenaar of een van zijn organen een kennelijke grove tekortkoming hebben begaan, de rechtbank dan voor de duur van de opschorting één of meer gerechtsmandatarissen kan aanstellen, die belast worden met een opdracht waarvan zij de inhoud en duur nauwkeurig bepaalt.

Als grove fout kan bijvoorbeeld beschouwd worden het zich onttrekken aan fiscale verplichtingen.

De gerechtsmandataris wordt dus aangesteld bij een kennelijk grove tekortkoming van de schuldenaar, maar treedt niet in zijn plaats. Indien de gerechtsmandataris werd aangesteld op vraag van een schuldeiser, dan wordt de inhoud en duur van zijn opdracht wordt bepaald door de rechtbank. Wanneer de aanvraag gebeurt op vraag van de schuldenaar, dan kan de rechtbank geen maatregelen opleggen die verder gaan dan deze die gevorderd werden. De kosten voor de gerechtsmandataris moeten gedragen worden door de partij die om de aanstelling van deze heeft verzocht.

In de VS kan, in de plaats van een trustee (zie verder), de rechtbank een examiner aanstellen, die een onderzoek kan uitvoeren in functie van zijn bevoegdheden zoals vastgesteld door de rechtbank. Hij neemt niet de plaats in van het bestuur. De aanstelling van de examiner in Chapter 11 komt dus overeen met de aanstelling van de gerechtsmandataris volgens de WCO.

12. Voorlopige bestuurder – (case) trustee

Artikel 28 van de WCO stelt ook het volgende: 'Als de schuldenaar of een van zijn organen een kennelijke grove fout hebben begaan of blijf geven van kennelijke kwade trouw, kan de rechtbank voor de duur van de opschorting een voorlopige bestuurder aanstellen die hen vervangt en belast wordt met het bestuur van de onderneming van de natuurlijke persoon of van de rechtspersoon.'

Als kwade trouw kan bijvoorbeeld beschouwd worden het achterhouden voor de rechtbank van bepaalde verbintenissen.

Elke belanghebbende kan de aanstelling van een voorlopige bestuurder aanvragen. De rechtbank kan alleen overgaan tot een volledige vervanging van het bestuur, het is een zeer uitzonderlijke maatregel. De beslissing om wie de kosten voor de aanstelling van de voorlopige bestuurder moet dragen, ligt bij de rechtbank. Meestal zullen deze ten laste van de onderneming gelegd worden.

In analogie hiermee is in Chapter 11 de mogelijkheid voor de US trustee of een belanghebbende partij om de rechtbank te vragen om een '(case) trustee'²⁵. Deze (case) trustee vervangt de 'debtor in possession' en beschikt over dezelfde bevoegdheden. Dit kan gebeuren in geval van fraude, bedrog, onbevoegdheid of mismanagement.

13. Committee of creditors (schuldeiserscomité)

Volgens Chapter 11 wordt, van zodra de mogelijk, na de 'order/petition for relief', een schuldeiserscomité opgericht²⁶ door de US trustee, waaraan bepaalde schuldeisers (7) kunnen deelnemen op vrijwillige basis.

Het schuldeiserscomité beschikt over uitgebreide bevoegdheden en kan bijvoorbeeld financiële gegevens van de schuldenaar onderzoeken en rapporteren aan de andere schuldeisers en de rechtbank. Ze kan tevens meewerken aan de opstelling, onderhandeling en goedkeuring van het plan; en tevens zélf een herstelplan voorleggen. De kosten voor het schuldeiserscomité komen ten laste van de schuldenaar.

Opmerking: naast dit wettelijk verplicht op te richten comité (behalve in het geval van een kleine onderneming, die een aanvraag kan indienen om geen schuldeiserscomité te laten oprichten), kunnen er ook op vrijwillige basis andere comités opgericht worden.

De oprichting van een dergelijke schuldeiserscomité is niet voorzien in de WCO.

14. Disclosure statement

Zoals reeds eerder vermeld, is volgens de Chapter 11 wetgeving, het voldoende om een aanvraag in de te dienen, opdat men de overeenkomstige procedure zou kunnen opstarten, en dus de bescherming ervan geniet. Er is dus geen controle op de informatie die de schuldenaar verstrekt. Om dit op te vangen, is er een verplichting ingebouwd om, nadat de schuldenaar het reorganisatieplan heeft ingediend, en voordat het gestemd wordt, deze een 'disclosure statement' moet indienen die de stemgerechtigden de nodige en voldoende informatie geeft opdat deze een gefundeerde stem zouden kunnen uitbrengen. Deze disclosure statement moet -voor ze naar de stemgerechtigden gestuurd wordt- eerst nog worden goedgekeurd door de rechtbank.

Een dergelijke disclosure statement is niet voorzien in de WCO. In artikel 17 WCO wordt enkel vermeld dat bij de aanvraag tot aanvang van de procedure, de schuldenaar 'een aanwijzing van de doelstelling of de doelstellingen waarvoor hij het openen van de reorganisatieprocedure aanvraagt' bijvoegt. Hier bestaat dus het risico op bijvoorbeeld onvolledige informatie, en wordt het aan de schuldeisers overgelaten om stappen te ondernemen indien dit zo zou blijken te zijn. De kosten voor deze liggen dan ook bij de schuldeisers.

15. De 15% regel

Door de wijziging van de WCO in 2013, werd vooropgesteld dat bij een gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord er een betalingsvoorstel van minimum 15% van het bedrag van de schuldvordering gegarandeerd moet worden voor de schuldeisers. Een soortgelijke verplichting is niet terug te vinden in de Chapter 11. Bemerkt echter dat deze 15% regel deels uitgehold wordt door de volgende zin in de WCO art 49: 'Het plan kan voor de hierboven vermelde schuldeisers of categorieën van schuldeisers, lagere percentages voorstellen op basis van dwingende en met redenen omklede vereisten die verband houden met de continuïteit van de onderneming.'

16. Gelijkheid van schuldeisers

Hoewel zowel de WCO als de Chapter 11 uitgaan van een principiële gelijkheid van schuldeisers, is er toch een gedifferentieerde behandeling mogelijk, binnen bepaalde grenzen. Volgens Chapter 11 is het aan de schuldenaar om zijn schuldeisers in te delen in groepen ('classes'). Deze groepen moeten een duidelijk andere positie hebben (en dus onverenigbare belangen). De mate waarin de schuldenaar kan differentiëren is dus

expliciet begrensd²⁷. Alle schuldeisers in eenzelfde groep moeten op gelijke manier worden behandeld ((a)(4) van zelfde referentie). Volgens de WCO, als het plan een gedifferentieerde behandeling van de schuldeisers voorziet, mag de behandeling van de openbare schuldeisers die een algemeen voorrecht genieten, niet minder gunstig zijn dan die welke de best behandelde gewone schuldeisers in de opschorting genieten (art 49 WCO). Ook hier kan echter 'met een strikte motivering in een lager percentage worden voorzien'. Onder openbare schuldeisers vallen bijvoorbeeld de Fiscus en de RSZ.

17. Aanvaarding van het reorganisatieplan

Artikel 54 van de WCO stelt dat het reorganisatieplan goedgekeurd wordt door alle schuldeisers, indien de 'meerderheid van hen, die met hun onbetwiste of overeenkomstig artikel 46, § 3, voorlopig aanvaarde schuldvorderingen de helft van alle in hoofdsom verschuldigde bedragen vertegenwoordigen, voor stemmen.' Er moet een meerderheid verkregen worden voor wat betreft het aantal schuldeisers als voor het bedrag van de voorlopig aanvaarde schuldvorderingen. Er wordt enkel rekening gehouden met schuldeisers die deelnemen aan de stemming.

Wat betreft Chapter 11, deze stelt dat het plan wordt verondersteld aanvaard te zijn als er een goedkeuring van alle klassen, waarbij voor elke klasse er een goedkeuring is van ten minste twee derden van de vorderingen in waarde en een meerderheid van de vorderingen in aantal. Er wordt enkel rekening gehouden met 'impaired creditors' (in tegenstelling tot de 'unimpaired creditors'). Ook de aandeelhouders moeten het plan goedkeuren met een tweederde meerderheid. Onder 'unimpaired creditors' verstaat men deze schuldeisers die al hun rechten en aanspraken behouden na bevestiging van het reorganisatieplan. In principe moet het plan aanvaard worden door elke groep, behalve in het geval van een 'cram down' procedure.

In de WCO is er dus een individuele globale instemming vereist, terwijl volgens Chapter 11 het voldoende is dat men de vereiste meerderheid behaalt per klasse. De schuldenaar kan zelf de indeling in klassen doen.

18. De cram down procedure

Volgens de Chapter 11 wetgeving, is er nog een extra procedure mogelijk, in het geval een bepaalde groep het plan niet aanvaardt, maar er toch minstens één andere groep is waarvan de rechten worden aangetast en die toch het plan aanvaardt. Het is dan namelijk mogelijk dat het plan tóch wordt goedgekeurd door de rechtbank indien het voldoet aan de 'fair and equitable'²⁸ standaard. Voorwaarde is wel dat de groepen schuldeisers een gelijk aandeel ontvangen als dat ze zouden ontvangen onder de 'Absolute Priority Rule'.

19. Duur van het reorganisatieplan

Volgens de WCO mag deze duur niet meer bedragen dan 5 jaar, te rekenen vanaf de homologatie, zonder mogelijkheid tot verlenging. Hiertegenover staat de Chapter 11 wetgeving, die geen maximum termijn hiervoor voorziet.

20. Homologatie

Volgens de Belgische wetgeving moet de rechtbank het goedgekeurd plan homologeren binnen de 14 dagen na de zitting. Dit vonnis sluit dan de procedure. Volgens art 55 WCO kan het slechts geweigerd worden indien niet voldaan is aan bepaalde vormvoorwaarden (zoals het correct en voldoende informeren van de schuldeisers) of indien het raakt aan de openbare orde (zoals het bevoordelen van bepaalde schuldeisers zonder dat dit te

maken heeft met de continuïteit van de onderneming). De rechtbank heeft dus geen bevoegdheid om het plan af te wijzen op basis van de geloofwaardigheid van de schuldenaar of op basis de kwaliteit van het reorganisatieplan. In de VS daarentegen heeft de rechtbank een grotere bevoegdheid. Ze moet namelijk de haalbaarheid van het reorganisatieplan nagaan (economisch en financieel). Ook kan de rechter in de VS het plan bijvoorbeeld afkeuren omdat hij van oordeel is dat de gemaakte differentiatie tussen de schuldeisers (de indeling in klassen) niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 1123.

21. Voortijdige beëindiging van de procedure

Dit kan gebeuren op initiatief van de schuldenaar zelf of op vraag van het openbaar ministerie of van iedere belanghebbende (art 40 en 41 WCO). De rechtbank kan in hetzelfde vonnis het faillissement van de schuldenaar uitspreken of, indien de schuldenaar een vennootschap is, de gerechtelijke vereffening uitspreken, wanneer zulks gevraagd is in het verzoek en aan de voorwaarden hiertoe wordt voldaan.

Volgens Chapter 11²⁹ kan behalve de schuldenaar die een absoluut recht heeft om de procedure te beëindigen of om te zetten naar een vereffeningsprocedure, ook individuele schuldeisers, aandeelhouders, het schuldeiserscomité of de US trustee deze vroegtijdige beëindiging aanvragen.

22. Herroeping

Elke schuldeiser kan, door de dagvaarding van de schuldenaar, de intrekking van het reorganisatieplan vorderen wanneer het niet stipt wordt uitgevoerd, of wanneer hij aantoonst dat het niet anders zal kunnen en dat hij er schade door zal lijden. Ook de Procureur des Konings kan op dezelfde wijze de intrekking vorderen wanneer hij de niet-uitvoering van het geheel of een gedeelte van het plan vaststelt (art 58 WCO). Door deze intrekking komen de vorderingen van de schuldeisers te herleven. Echter, reeds uitgevoerde betalingen en verplichtingen blijven geldig en moeten niet ongedaan worden gemaakt.

Volgens Chapter 11 kan de bevestiging van een plan herroepen worden op aanvraag van een belanghebbende partij, maar enkel binnen de eerste 180 dagen na deze bevestiging ervan. De rechtbank kan de herroeping enkel uitspreken in geval de bevestiging was verkregen mbv fraude³⁰.

23. Recidivisme

Volgens de WCO (meer bepaald, sinds 2013) kan een schuldenaar die meer dan drie jaar maar minder dan vijf jaar tevoren reeds het openen van een procedure van gerechtelijke reorganisatie heeft aangevraagd en verkregen, in de nieuwe procedure van gerechtelijke reorganisatie niet terugkomen op verworven rechten van de schuldeisers die zijn verkregen tijdens een vorige procedure (art 23 WCO). De oorspronkelijke WCO voorziet tevens dat als binnen de drie jaar voorafgaand aan de neerlegging van het verzoekschrift, een procedure van gerechtelijke reorganisatie werd aangevraagd en verkregen, er enkel nog een overdracht onder gerechtelijk gezag mogelijk is (art 23 lid 4 WCO).

De Chapter 11 procedure kan onder bepaalde voorwaarden opnieuw aangevraagd worden. Echter, wanneer men binnen het jaar een nieuwe aanvraag tot Chapter 11 indient, wordt de 'automatic stay' beperkt tot 30 dagen (art 3 en 4 van referentie 31).

4. Besluit

Het is duidelijk dat de Wet op de Continuïteit gebaseerd is op de Chapter 11 wetgeving. Zo zijn er aantal gelijkenissen (zoals het principe van de 'debtor in possession', de lage drempel voor het opstarten van de procedure en de opschortingstermijn waarbij de schuldenaar bescherming geniet tegen zijn schuldeisers). Er zijn echter een aantal belangrijke verschilpunten. Het grootste verschilpunt tussen beide is de mogelijkheid in de VS om de procedure op te starten op initiatief van bijvoorbeeld een schuldeiser. Deze wetgeving is dus meer gericht op de schuldeisers, die dan ook nog kunnen zetelen of de nodige informatie krijgen via het schuldeiserscomité. Daarnaast moet de schuldenaar ervoor zorgen dat de informatie die hij verstrekt aan de schuldeisers voor de stemming correct en volledig is, via de 'disclosure statement', iets wat gecontroleerd wordt door de rechtbank. Tevens kunnen de schuldeisers na het verstrijken van de exclusiviteitsperiode ook zélf een reorganisatieplan indienen. Dit zijn allemaal onderdelen die we niet terugvinden in de WCO. Zo is het in België bijvoorbeeld -in principe- enkel de schuldenaar die het reorganisatieplan kan indienen. Daar staat tegenover dat in de WCO de schuldeisers een minimale terugbetaling krijgen van 15%. Afwijkingen zijn hierop echter mogelijk. Ook de stemming van het reorganisatieplan gebeurt op verschillende wijze, hoewel beide een gedifferentieerde behandeling van de schuldeisers toelaten. De Chapter 11 wetgeving geeft de schuldenaar de mogelijkheid om zijn schuldeisers in klassen te onderverdelen; waardoor hij de invloed van minder bereidwillige schuldeisers kan trachten te beperken. In België moet een meerderheid van de schuldeisers die een meerderheid van de waarde van de schulden vertegenwoordigen, het plan goedkeuren. In de VS moet elke klasse het plan goedkeuren, waarbij er voor elke klasse een goedkeuring moet zijn van tenminste twee derden van de vorderingen in waarde en een gewone meerderheid van de vorderingen in aantal. Wanneer niet het akkoord van alle klassen wordt bekomen, kan de rechter in de VS onder bepaalde voorwaarden echter het plan toch doorduwen, dmv een zogenaamde 'cram down procedure', iets wat niet vervat is in de WCO. De Belgische rechter heeft slechts een beperkte macht wat betreft de homologatie.

5. Referenties

Alle website-referenties werden laatst gecontroleerd op 15/05/2016.

-
- ¹ http://www.ejustice.just.fgov.be/cgi_loi/change_lg.pl?language=nl&la=N&table_name=wet&cn=2009013133
 - ² http://www.ejustice.just.fgov.be/cgi_loi/change_lg.pl?language=nl&la=N&table_name=wet&cn=2013052715
 - ³ <https://graydon.be/wiki/wco-wet>
 - ⁴ <http://www.eerstehulpbijschulden.be/schulden-wat-nu/zelfstandigen/continuïteit-van-ondernemingen>
 - ⁵ <http://dyzo.be/faq-overzicht/moeilijkheden#n223>
 - ⁶ G. Ghysels, J. Roodhooft, cursus 'Praktisch Handels en Economisch Recht' (ed 2014, 17^e druk), pag 166 (ISBN 9789045546315, Uitgeverij: De Boeck)
 - ⁷ <https://www.law.kuleuven.be/jura/art/50n4/snick.pdf>
 - ⁸ <https://www.iec-iab.be/nl/instituut/afdelingen/beroepstechnieken/Pages/Interinstitutencomite.aspx>
 - ⁹ <http://www.cspe.be/de-bevoegdheden-van-de-hoge-raad-voor-de-economische-beroepen.php>
 - ¹⁰ http://www.bibf.be/uploads/documents/UPDATE_20160229_Ontwerpaanbeveling%20WCO_NL.pdf
 - ¹¹ <http://www.bibf.be/uploads/documents/Knipperlichten.pdf>
 - ¹² https://en.wikipedia.org/wiki/Chapter_11,_Title_11,_United_States_Code
 - ¹³ <http://www.uscourts.gov/services-forms/bankruptcy/bankruptcy-basics/chapter-11-bankruptcy-basics>
 - ¹⁴ https://www.law.cornell.edu/rules/frbp/rule_3016
 - ¹⁵ <http://www.reuters.com/article/us-lehman-judge-idUSN1643597120080916>
 - ¹⁶ <http://www.allenoverly.com/publications/en-gb/Pages/Disclosure-Statement-filed-in-the-Lehman-Brothers-Chapter-11-Cases.aspx>
 - ¹⁷ <http://www.reuters.com/article/idUS238272+30-Aug-2011+BW20110830>
 - ¹⁸ <http://dm.epiq11.com/LBH/Project#>
 - ¹⁹ <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/11/363> ; <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/11/364>
 - ²⁰ <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/11/303>
 - ²¹ http://www.ehow.com/about_6583928_bankruptcy-order-relief.html
 - ²² http://lib.ugent.be/fulltxt/RUG01/002/213/548/RUG01-002213548_2015_0001_AC.pdf, pag 48 ev
 - ²³ <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/11/1121>
 - ²⁴ <https://www.justice.gov/ust/about-program> ; <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/28/581> ; <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/28/586#c>
 - ²⁵ <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/11/1104>
 - ²⁶ <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/11/1102> ; <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/11/1103>
 - ²⁷ <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/11/1123>
 - ²⁸ <http://www.frostbrowntodd.com/resources-1564.html>
 - ²⁹ <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/11/1112>
 - ³⁰ <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/11/1144>
 - ³¹ <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/11/362>